

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2.50 Milerl
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM-
LA WELKER JÖZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U-
TOATE SCRIBERILE LA V. BERBEKAR, KÖRÖS-BÖKRÉT

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14,6.)

Atotputernicul tesaurul
nostru, aurul și argintul

:-: nostru. :-:

(O studiu biblică despre Iov 22, 21—30, oferită în reuniunea ofițanților minari creștini în Gelsonkirche dela A. Scheve.)

Dorința după avere e în inima omului din natură așezată. Este născut cu el, în tot locul să obosește el după bogății și lucruri prețioase, pe care vrea să le numească proprietatea sa. Când nu erau încă cunoscute casele de bancă, să îngropau banii în grădină, și alții căutau apoi după tesaurile ascunse în țarină. În zilele noastre cruciază mulțimea de oameni mările și să urcă preste munți, ca să caute aur pe câmpiile cele săci ale Australici sau sub acoperimânturile de zăpadă ale Canadei. La burse neconțin să fac speculații, ca să ridice vr'un tesaur din oarecare pădure sau vr'o mină (baiă) adâncă. Într'acestea toate aceste tesauri sunt supuse nestatorniciei. Și chiar și dacă nu ne-ar amăgi, totuși trebuie să le lăsăm odată. Numai un tesaur există, care mai mult însemnează decât toate tesaurile lumii și nici odată nu să poate pierde. Este acela tesaur, despre care spune Iov în capitol 22 a cărții sale la versul 25: „Atotputernicul va fi aurul tău, și argintul tău cel strălucitor.“ Este un cuget mare

— Atotputernicul un tesaur. Cum să înțelegem noi aceasta? Ce în Dumnezeu este tesaurul pentru noi? Eu răspund: Dumnezeu însăși în personalitatea sa, în ființa sa dumnezească e mai mult ca toate altele. Tesaurul nostru adevărat nu stă din lucrări, ci în persoane. Cine ar vrea să asemene aurul și argintul cu un prieten credincios dovedit sau cu un iubit al casei sale? „Femeie virtuoasă cine poate găsi? Căci prețul ei covârșește cu mult pre a mărgăritarelor. În ea să încrede inima bărbatului ei, și câștigul nu-i lipsește.“ (Prov. 31, 10. 11.) Matriona romană Cornelia a descris de multe ori în modul ei frumos pre copiii ei, Gracii, ca odoarele ei. Și Dumnezeu spune despre fiii săi: „Și vor fi aceștia tesaurul meu în ziua, pre care o pregătesc; și-i voiu cruța, precum cruța bărbatul pre fiul său, care-l servește.“ (Malahia 3, 17.)

Noi avem tesaurul nostru ca poare în bărbații frunțași și femeile brave, în eroi și sfinți, cari au cugetat cugetări frumoase și au lucrat lucrări mărețe. Nu este viață omenească, care era curată, tare și credincioasă, care nu ar aparține astăzi tesaurului omenimei. Dară dacă acum îndreptăm noi gândurile noastre de pe pământ spre cer, atunci vom descoperi pre acela Unul, cu care celelalte nu se pot asemăna. În mijlocul lumii stă Atotputernicul ca

viața și fala lor. În mijlocul istoriei omevești stă Atotputernicul ca puterea și impulsul lor. Ori ce arși fi te-saurele pământești și omenеști, de cari ne-am putea desfăta, numai unul ne rămâne credincios, neajuns și singular: „Atotputernicul este tesaurul tău.“ Atotputernicul este Regele regilor și guvernează omenimea în desevărsită dreptate, o conduce în înțelepciune perfectă. Atotputernicul este Tata oamenilor, acărui inimă să pleacă cu îndurare gingașă jos la fiii săi cei pământești. Atotputernicul este acela prietin, care nici odată nu refuză, mai lipicios ca un frate. El este totdeauna de față, el a fost în tinăreță, când nu știam încă nimic despre el, este și în anii nostri în-năntați, când sufletul nostru să trezi la el. — D-zeu, mângăierea, existența și bucuria vieții, scurt, tesaurul nostru.

Când Avram, un călător în țară îndepărtată, locuia între popoare streine în corturile sale, zise Dumnezeu către el: „Nu te teme, Avrame, eu sunt scutul tău și respata ta foarte mare.“ (I. Moisi 15, 1.) Avram a lăsat multe, când părăsi patria sa la răsărit; dară Dumnezeu a fost tesaurul lui, și următorii lui Avram s'au bucurat în oarele clipelor luminei spirituale de acest fapt mare.

În unul din cei mai frumoși psalmi privește poporul lui Dumnezeu preste privilegiile sale, cugetă la templul lui Dumnezeu, la numele și lauda sa, până când în sfârșit erumpe în cuvintele: „Încunjurați Sionul, și ocoliiți-l, numărați turnurile sale; luați sama la zidul său, priviți palaturile lui, ca să spuneți de ele generațiunei viitoare Căci acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru, în etern și perpetuu; el până la moarte ne va fi conducător.“ (Ps. 48, 11—13.) Fericit este acela bărbat în oarecare popor sau în oarecare perioadă, care poate spune cu David: „Domnul este păstorul meu!“ (Ps. 23, 1.) „Doamne, fostu-ne-ai adăpost din generațiune în generațiune.“ (Ps. 90, 1.) „Cel Preainalt este locașul tău.“ (Ps. 91,

9.) Când la aceasta și-o poate însuși în pățanie vie, atunci este puterea lui Iehova, Atotputernicul tesaurul său.

Și dacă cumpenim noi acum însușirile lui Dumnezeu, când vedem, cât de bogat este un om, acărui Dumnezeu este Domnul! Să cugetăm la bogățiile înțelepciunii lui Dumnezeu. „Căci înțelepciunea mai bună este de cât mărgăritarele, și toate cele de dorit cu ea nu pot să se asemene.“ (Prov. 8, 11.) Dară ce este înțelepciunea lumci, în asemănare cu înțelepciunea dumnezească! Cugetările lui Dumnezeu sunt planurile lumci, a universului. Steaua, care în oara de miazănoapte luminează, muntele, care întinde capul său acoperit de zăpadă către cer, crinul, care înflo-rește în grădina sătească, ele erau toate mai întiiu în cugetul lui Dumnezeu. Bărbatul științei cu microscopul său, ochianul său și camera sa cercă după legile lui Dumnezeu și ne face înțelese minunile creaturii sale. Dară când el face aceasta, totuși nu poate nimic alta, decât a „cugeta în urmă“ cugetărilor lui Dumnezeu, cum o spuse un astronom mare. Cine poate prețui bogăția înțelepciunii și cunoștinței lui D-nezeu

Apoi cugetă la bogăția puterii sale Puterea este alui Dumnezeu. Pune-t lângă mare și așteaptă fluxul, cur oceanul cei neliniștit să mișcă spru afară. Cine poate împiedeca cursu ei? Pune-te la căderea Niagarei și ia sama la vârtejul cel grandios apei, care preste pietrele ascuțit cade în adâncime. Sau pune-te sear și privește în depărtare, cum merg soarele în liniște la odichnă. Observ munții cei roșii ca rosele a zilei tre cătoare și cugetă la mărimea acelu soare, care, de milioane de ori îndepărtat, vine la noi cu razele sale, e să atingă și să învieze lumea no astră. Și în toate aceste lucruri, în reflux și flux, a mării rostogolind în caderea marelui: cataract, în focu soarelui apunător ai tu numai câte- esprimări a puterii dumnezeești. Cine poate ști întreaga putere alui D-nezeu

Și apoi sunt tesauri în caracterul lui Dumnezeu: sfințenia lui, înaintea căreia și Serafimii, cari n'au cunoscut nici-odată o lume căzută, își ascund fața cu aripile, când strigă: „Sfânt, sfânt este Domnul Savaot!” Și credincioșia lui Dumnezeu. El zice, și să face, el ține legământul său în vece. Și iubirea lui Dumnezeu, aceea iubire nepătrunsă, care în Christos s'a dat în știre la tot poporul. Aceea iubire, care nu să schimbă, și dacă primitorii ei sunt mai pe atâta de nevrednici. Și răbdarea lui Dumnezeu, care iasă dela inima nemărginită a Tatălui către toate inimile de călătorii ostenite și însărcinate cu grijuri în familia sa cea mare de oameni.

„Eu știu și o cred tare
Și-o laud neînfricat,
Că el o cel bun, care
Ni tată îndurat.
Că el în tot năcazul
Va sta d'a dreapta mea,
Astfel în furtuni, valuri,
Eu nu m'oi cufunda.”

Va urma.

O icoană a luptei spirituale pentru vremea războiului de acum. :-:

(Filippeni 4, 10—13.)

Războiul a strămutat întreaga noastră viață cu o lovitură. Mai greu e nimerită viața familiară. Unde copiii au fost obicinuiți a aștepta venirea tatălui dela lucru, ca să-i deschidă ușa, ori poarta și a-l servi ca apoi să se pună pe genunchii lui legânduându-se și jucându-se, acolo înzădar așteaptă acum. „Nu vine tata, tata 'i la bătaia!” Și dacă mama are să esplice, ce face el acolo atâta vreme, inima ei stă se crepe. Ea să spună copiilor, că tata cel bun are să impusche oameni, sau să fie el însăși împușcat. Cu adevărat, icoana dragostei și desfătărei în casa iubită, în viața familiară s'a făcut la cei mai mulți în icoana jalei.

Pe lângă viața familiară e nimerită și viața economică. Mai toate

lucrurile vieții câștigului pacinic a-ncetat, și numai pentru trebuințele războiului să lucră ziua și noaptea cu mare grăbire; dară nutrirorul ce sta în câmpul luptei nu poate nimic câștiga, și ajutorul dela stat și oraș e tocmă numai un ajutor, pentru a opri cea mai mare lipsă.

Și pe lângă aceasta avem noi încă numai începutul războiului. Întreprinderile introduse de ajutor au oprit lipsa cea amară, dară ele nu sunt fântâni adânci sau izvoare pururea sbucnitoare, ci cisterne, cari numai până atunci au ceva, până curge ceva în ele. Dacă aceasta în-creată, atunci e provisiunea curând mistuită.

Cât de bine e aci, când cuvântul apostolului Pavel nu numai un fapt silit devine, ci dacă ni se va face cu puțință, a se băga de bună voie, și și noi, ca el, să fim în stare, a fi învățați a suferi lipsă și a avea pri-sos, o fi sătul și flămând.

Acest cuvânt ne spune nouă mai înainte ceva foarte important despre pățania unui serv pios alui Dumne-Dumnezeu, despre pățania unui apo-stol.

La aceia oameni, cari nu cunosc și nu iubesc pre Dumnezeu, este de multe ori părerea la îndemână, că a fi pios trebuie să ducă la o viață plă-cută și bună pământească. Dară de-oarece aceasta nici într'un loc nu pă-șește așa bine la iveală, să poate auzi de multe ori batjocura, că ne-am putea ruga cu zi cu noapte și totuși nu ne-ar arunca Dumnezeu din cer pânea în poală, că, dacă nu lu-crăm și nu câștigăm nimic, nici nu avem nimic și nici nu căpătăm nimic etc. Dară acești oameni arată cu ace-asta neștiința lor cea foarte mare în cuvântul Scripturii. Dumnezeu n'a spus nicăiri, că numai la rugăciunea căruiva il va prevedea cu pâne, ci din contra este apriat scris: „Cine nu vrea să lucre, nici să nu mănânce.” „Roagă-te și lucră!”

Dară nu înviază și la noi credin-cioșii adeseori gândul, ca, dacă sun-

tem bine, pioși, totuși ar trebui să ne meargă mai bine ca celor mai puțin în adevăr credincioși? Și dacă apoi vine o nenorocire, un morb greu, care aduce pagube pământești, nu-i apoi îndată întrebarea aci: Cu ce m'am făcut vinovat? Apoi ne uităm la alții frați. În ochii noștri și după judecata noastră nu sunt ei așa pioși ca noi, dară lor le merge mai bine ca nouă. Cum li asta numai cu puțința? Ps. 73 încă joacă o rolă importantă în viața credinței noastre.

Și totuși ne-ar putea pre noi mulți bărbați pioși a Sf. Scripturi alt ceva învăța. Eu amintesc numai pre Iov și pre omul textului nostru. Oare n'a fost Pavel de tot sincer și într'adevăr pios? Oare făcutu-s-a vr'odată vinovat în ceva ca noi așa de multe? N'a luat-o el așa sirguincios și strict cu viața sa? Noi toți suntem convinși de aceea, că Pavel a fost un om foarte pios. El sânghur o spune, că în totdeauna să silește, a avea o conștiință nepătată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, că într'atâta fi pasă lui de aceea, ca nu cumva predicând altora și să fie însăși de lăpădat. Și oare nu s'a dovedit Dumnezeu către pietatea lui? Dapoi că el l-a binecuvântat cu mai mari rezultate și ne-a dăruit prin el o mare parte a cuvântului său. Pietatea lui Pavel stă nalt și mai pre sus ca toate atacurile oamenilor.

Și cum li merse lui în viața pământească? Fost-a el tot sănătos? Fost-a el bogat? Locuit-a el în pompă și bine aranjat? El ne spune aici, că el a învățat, ori la ce să află, a fi îndestulat. El s'a învățat, a fi nalt și înjosit, a să sătura și a flămânzi, a avea prisos și a duce lipsă. Însemnați-vă bine, că apostolul spune, el a învățat. Așadară aceasta nu 'i s'a întâmplat undeva, ci el a învățat-o. Dară a se învăța să poate ceva numai după deprinderea multă. Prin deprinderea multă a învățat apostolul, a duce lipsă și a sămți foame, și acuma nu-i face aceasta nici grijă nici spargere de cap.

Așa ceva vrea în fapt să fie învățat, și până nu am probat-o noi, nu cu ușor vom putea vorbi asemenea, dară aceea ar trebui să ne-o spunem toți. Dacă un om ca Pavel, trebuia să suferă aceasta, cu cât mai mult noi nu ar trebui să fim învoiți, încă a o lua pe noi, când pietatea noastră e încă atât de cu scădintă. Și dacă acuma D-zeu ne-a fi lăsat războiul, ca și pre noi să ne învețe așa ceva, oare să nu gândim îndată, că ni s'a întâmplă ceva foarte ciudat, ceva, ce Dumnezeu nici nu ne-ar putea lăsa?

Firește sunt înjosire și foame și scădinte totdeauna foarte neplăcute. Și apostolul să bucură și-i mulțămitor, că Filippenii s'au trezit iarăși, a se îngriji pentru el. Dară cât de neplăcute ar și fi lucrurile aceste, nu-i iertat ca să fie de noi așa sămțite, ca să conturbe starea noastră către Dumnezeu. Ele nu dovedesc, că doară Dumnezeu nu ne iubește, precum și prosperitatea pământească nu-i dovedea, că acești oameni ar șede în sânul lui. Dincontra este scris apriat: „Pre care iubesc, îi mustru și-i cert.“ Dacă dară în fapt ar aduce războiul la aceea, ca să vină lipsa și foametea, și în câtva s'a și arătat în țară, atunci totuși nu vrem să dăm loc ispitei, ca și când D-zeu ar fi uitat de noi și ne-ar fi părăsit, ci să gândim la Pavel, care încă învățase aceasta.

Înse Pavel ne arată nouă și isvorul puterii pentru o așa situație. El nu s'a lăuda pre sine cu aceasta ci își ia ocaziune a lăuda pre Mântuitorul său. El căută și află puterea spre a suferi și a răbda în Mântuitorul său. Ce un glorios Mântuitor avem noi! Sau doară țiar fi ție acela Mântuitor mai iubit, care nu te-ar lăsa mai nainte să ajungi în situația strămtorării? Trupul nostru fricos de suferinți ar dori aceasta. Dară pe lângă aceasta s'ar ologi și nimici puterile cele mărețe ale ducului. Mântuitorul o știe mai bine, ce ne poate fi el și ce trebuie să ne fie. El e un Mântuitor bun, iubit, când ne lasă a fi nalt și noi totdeauna suntem cătu:

și putem arăta prisosință; dară el nu-i nici de cât mai puțin iubit și bun, și dacă cele contrare să nimeresc. Atunci însă să ne învățăm a-l cunoaște pre el, cum să îngrijește de noi și cum are căi și mijloace, a delătura lipsa și foamea.

Și dacă duce Pavel lipsă, de cele mai lipsite nu, și dacă a suferit foame, dară n'a murit de ea. Domnul Iisus l-a învățat, a purta aceea, și el i-a arătat, cum poate ajuta la aceea. Aci să făcu apostolului Pavel Domnul Iisus tot mai mare și tot mai prețios. Prin aceasta și creșcu încrederea și iubirea sa tot mai mare către dînsul.

Și noi ne învățăm pre Domnul Iisus numai atunci a-l cunoaște bine, când avem în fapt lipsă de el. Era un predicător tinăr. Venitul lui era foarte mic. Într'o zi căpătă țidula de dare (porție), și darea trebuia îndată plătită. Dară banii lui sunt cheltuiți. După amiazăzi cercetă el pre un frate avut, și fără ca să știe acela despre confusiunea predicatorului său, îi apasă el la despărțire suma dărei în mână. Numai după ce vine lipsa, să poate vedea, cât de minunat îl poate Iisus ajuta.

Iisus e încă tot acela. Cum făcu el pre Pavel „puternic“, așa va face el încă pre fiecare „puternic“, care să încrede lui, și să sprijinește pe el. El face puternic spre gustarea binecuvântată și spre răbdarea liniștită.

Dia Wgo.

„Nu fără sânge.“

Ebr. 9, 7.

Acest cuvânt scurt alui Dumnezeu conține un adevăr mare, el stă în contrast cu ideile celor mai mulți oameni. Oamenii să ocupă cu răul, și încă și cu cauza lui, dară nu cu mijlocul, care delătură răul. Cât de nebunește ar fi, dacă un ostaș rănit ar vrea să întrebe după glonțul, care l-a nimerit, fabrica, în care s'a fă-

cut, pușca, care l-a pușcat, și acela ostaș dușman, prin care el căpătă rana! El ar trebui mai bine să întrebe: „Cum mă voi vindeca?“ El ar trebui să întrebe: „Cum voi fi eu cu oamenii mei scăpat?“ Dară atât de nebun este omul, că întreabă: „De unde vine răul, cum pot eu fi tras la răspundere pentru păcatul original (strămoșesc)?“ El ar trebui să întrebe: „Cum pot eu fi scăpat de păcat?“ Este nebunește, a filosofa despre putința judecăței; dară este practic, a fugi de judecată și condamnare. La toate aceste nebunii ale oamenilor să pune textul nostru în cale, ca ingerul lui Balaam, când să afla pe calea falșă. El poruncește un stai pe calea falșă și strigă: „Nu fără de sânge!“ Nimene nu poate căpăta iertare fără de sânge.

Unele popoare aveau aceea idee, că niște oarecare păcate numai prin sânge pot fi espiațe; astfel veni răzbunarea de sânge. Alții cugetau, că unele încălcări sigure la popoare trebuie prin sânge espiațe; astfel veni războiul. Iarăși alții gândeau, că onoarea vătămată numai prin sânge s'ar putea espia; astfel veni duelul. Noi nu gândim nici la răzbunarea sângelui, nici la războiul, nici de duel ceva mare, și am dori, ca aceste toate trei să nu fie, dară cugetul espirei prin sânge întimpină cugetului dumnezeesc.

Inse noi nu o avem aici de lucru cu sânge omenesc, ci cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Noi gândim la sudoarea de sânge în Ghetsemane; la picătura de sânge, cari au isbucnit din capul său încununat cu spini; la sângele vărsat, care la sbicuirea lui și apoi la crucificarea lui a curs. Despre acest sânge al Domnului spune apostolul: „Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate.“

I. Acest adevăr fu în vechiul Testament modelat.

1. Când Domnul Dumnezeu după căderea în păcat a acoperit goliciunea lui Adam și a Evei cu piei după I. Moisi 3, 21, s'a făcut „nu fără sânge“,

că acele animale, acărui piei serveau ca vestmânt, trebuia să moară mai nainte. Așa acopere Domnul și a noastră golătată, dară „nu fără sânge“. Când după I. Moisi 4, 4 privi Domnul pre Abel și jertfa lui cu milă, încă nu s'a făcut „fără de sânge“, că el aduse jertfa sa din prinoasele turmei sale. În sângele lui Christos și pre noi ne privește Domnul pre noi și jertfa noastră cu milă.

2. Când mai târziu cu 1600 ani pe vremea lui Noe intrată de înfricoșat s'a sporit păcatul, că trebuia să vină deluviul și Noe sfinți noul pământ, încă nu s'a făcut „fără de sânge“, că după I. Moisi 8, 20. 21 jertfi Noe din tot felul de animale curate jertfe arse, așa că Domnul mirosă mirosul cel plăcut și făgădui pământului nou binecuvântări mari.

3. Pe vremea lui Avraam iarăși s'a imputernicit păcatul intrată, că Dumnezeu în poporul cel ales puse un temei nou. Legământul; pre care îl făcu Dumnezeu cu Avraam, fu încheiat „nu fără de sânge“, căci Avraam jertfi după I. Moisi 15, 9. 10 tot felul de animale de jertfit. Dumnezeu respuse la aceasta încheiere de legământ după I. Moisi 15, 17 cu o flacără de foc din cer.

4. Patru sute de ani mai târziu urmă rescupărarea din Egipt. Pânăcând în Egipt fu lovită întâiu-nașterea, era Israil după II. Moisi 12 sigur, dară „nu fără sânge“, căci sângele pe ușchiori era pentru îngerul ucizător sămnu de a trece pe acolo.

5. După II. Moisi 24 urmă pe Sinai cam cincizeci de zile după ieșire darea legii și încheierea legământului, dară „nu fără sânge“, că după v. 4—8 zidi Moisi un altar, jertfi jertfe de multămită și arse, stropi cu sângele animalelor altarul, cartea așezământului, și poporul și zise: „Ve-deți, acesta este sângele așezământului, pre care îl face Domnul cu voi.“

6. Noi trebuie să ne mai aducem aminte de cortul întrunirii, în care

după II. Moisi 29, 38. 49 zilnic fură jertfiți dimineața și seara miei de doi ani pe altar. „Nu fără sânge,“ așa suna la sfințirea căsilor, la sfințirea preoților, la înfățișarea copiilor celor noul-nounește, mai la fiecare serviciu dumnezeesc, până când 1500 ani mai târziu veni Christos. Așa a fost acest adevăr minunat în vechiul Testament modelat.

II. El să adevărește în noul Testament.

1. Abea apăru Domnul Iisus, atunci și strigă la întâia întimpinare Ioan Botezătorul: „Iacă, mielul lui Dumnezeu!“ Cu exprimarea „miel“ amintește el toți miei de jertfit, cari mai nainte lăsară să curgă sângele lor, și acuma sângele acestui miel alui Dumnezeu să delătore nu numai păcatul unuia om, nici a unui popor, ci a lumii întregi. Însăși Christos îndrumă la însemnătatea sângelui său, când zice la Ioan 6, 53—56: „Adevăr, adevăr zic vouă: de nu veți mânca carnea Fiului omului și veți bea sângele lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă carnea mea și bea sângele meu, are viață vecinică; și eu îl voi învia în ziua cea de pe urmă. Că carnea mea cu adevărat mănăncare este, și sângele meu cu adevărat beutură este. Cel ce mănâncă carnea mea și bea sângele meu, rămâne în mine, și eu în el.“ În noaptea din urmă a vieții sale înaintea morții pe cruce întemeiă el Cina ca un sămnu vecinic de amintire la sângele său vărsat.

2. Și apostolii sunt tot într'un înțeles în mărturisirea acestui adevăr. Scriitorul epistolei către Ebrei vorbește mult despre sângele lui Christos. Pavel spune la Romani 3, 25: „Pre care l-a rânduit Dumnezeu a fi sacrificiu de împăcare prin credință în sângele lui.“ El repetă la Efeseni 1, 7: „În care avem rescupărare prin sângele lui, iertarea păcatelor.“ Și Ioan asigură la I. Ioan 1, 7; „Sângele lui Iisus Christos, a Fiului lui Dumnezeu, ne curățește

de toate păcatele.“ Și Petru strigă triumfând: „Știind, că nu cu cele stricătoare, precum aur și argint, v'ați rescumpărat... ci cu scumpul sânge al lui Christos, ca al unui miel nevinnovat și nepătat.“ (I. Petru 1, 18—19.) Evangelistii pot în raporturile lor unele întâmplări în viața lui Iisus lăsa, dară toți sunt la aceea, a descria suferințele lui Iisus și a adeveri „nu fără de sânge!“

3. Și Apocalipsul, cartea cea profetică a viitorului, are loc pentru acest adevăr. Ea spune despre cei mântuiți: la Apoc. 7, 14: „Ei și-au spălat vestimintele lor, și le-au albit în sângele Mielului.“

III. Noi voim să prețuim mult acest adevăr.

1. Mai întâiu să ne fie nouă o mângâiere, că mai toate zisele noului Testament, cari vorbesc despre iertarea păcatelor noastre prin sânge, sunt puse în forma vremii de față. Noi nu ne-am putea bucura de un mijloc, acărui putere s'a stîns, dară noi ne putem bucura, că sângele lui Christos, a Fiului său, astăzi ne curățește de toate păcatele. Pentru ciasul de față stă la fiecare păcat și la fiecare greșale în Scriptură: „De vom mărturisii păcatele.“ Toate căile decurând începute dau greș, rămâne pe lângă adevărul cel vechiu a Bibliei: „Nu fără de sânge.“

2. Apoi voim noi a lua sama, că acest adevăr e foarte sigur. El nu să poate înlocui prin mărturisirea păcatelor, prin lacrimi, prin căință, prin pocăință, prin propuneri bune. Noi am putea pe lângă toate propunerile să ne pierdem și pentru aceea trebuie să înțelegem: „Fără vărsare de sânge nu este iertare.“ Dacă ar fi cineva gata, a pași pe o sută de căi, totuși trebuie să cunoască și să lase cu umilintă să sune: numai a cale există, și aceea-i Christos. Dacă ar aduce altul o sută de jertfe, aceea ar fi fără de scop, căci Christos aduse una jertfă, a delătura păcatul.

3. În sfârșit trebuie să înțelegem noi, că nu există excepțiune. Regele

în purpura sa și cu coroana pe cap numai prin sângele lui Christos să poate îndrepta. nțeleptul, care a scris multe cărți, cari pot fi martorii științei lui, nu capătă iertare fără de sângele lui Christos. Bogatul și săracul, cel de neam bun și cetățeanul simplu au toți nedeejde, a fi mântuiți prin sângele lui Christos, dară și pentru toți sună: „Fără vărsare de sânge nu este iertare.“

Din Wgo.

DIN FĂURIE.

„În strimtorarea lor pre tine te căutară Doamne,“ zice profetul Isaia, și Isaia zice: „Căci Izrael au uitat pre Creatorul său,“ și „păscând s'au săturat... și s'a înălțat inima lor, de aceea m'au uitat.“ Și Psalmul zise: „Pe cale el a umilit puterea mea,“ și „mai nainte de ce să fi fost umilit, am greșit,“ și „Lăudate-voiu, căci m'ai umilit.“ Ce să mai zicem la aceste cuvinte? Ne aducem aminte de vremea cu puține luni mai înainte: câți din aceia iubiți, care astăzi sunt pe câmpul de luptă au trecut deja prin acele pățanii, despre cari vorbesc cuvintele citate, și câți au încă a o gusta! Dacă privim napoi cu puține luni, vedem adunările noastre pline de membri, oarele de rugăciune une ori bine cercetate, dară rugăciunea la cei mai mulți — de nu la toți — rece, fără de viață, numai niște vorbe goale, și — rare. La predica cuvântului mulți nepăsători, dormitori, ca și când nu lor le-ar fi sunat cuvântul, nu lor le-ar fi isvorit apa vieții. Da: „păscând s'au săturat — și au uitat de Creatorul lor“. Îngrijiiți priveau ici-colea servii lui Dumnezeu, ce va să fie din aceasta. Oare unde își va afla sfârșitul! Mustrearea nu mult ajuta, că oamenii „și-au zidit căși, și-au cumpărat țarine, au de toate“, mai că ar fi putut zice cu bogatul: suflete ai multe bunuri,

măncă și bea". Atunci a apucat mâna cea puternică a scutura inimile prin războiul de față, și câți s'au trezit și au început a striga! De atunci încoace am avut mai puțini membri între noi, dară și mai puțini de cei ce ar dormi în adunare. Oarele de rugăciune ne-au adus multă mângăiere, ba și binecuvântare. Cuvântul predicat găsește mai multe „urechi și inime deschise", și mai mulți oameni umiliti. Când căpătăm câte o scrisoare dela iubii nostri soldați și o cetim înaintea tuturor, în care scriitorii spun dorința lor după cei de acasă și să căiesc de vremea cea frumoasă, ce au petrecut-o aici cu nepăsare, atunci mulți nu dorm, nici rid, ci plâng. De vine vr'unul acasă de pe câmpul de luptă nu-și aduce aminte de nebunii, ci îl poți vedea oftând și și plângând. Cum s'a schimbat toate, și aici ne aducem aminte de cuvântul: „mai înainte de ce să fi fost umilit, am greșit". Da, pentru multe noastre greșuri trebuia să vină mâna lui Dumnezeu peste noi, ca să ne umilească. Nu trebuie vina aruncată pe unii ori pe alții: noi am greșit, și pentru aceea trebuia să vină pedeapsa peste omenime. Și pe lângă toate acestea nu trebuie să ne năcăjim, nici să murmurăm, ci să mulțămim. Psalmistul zice: „Lăuda-te-voiu, că m'ai răspuns (alta traducere zice: m'ai umilit.)" Am avut noi mare lipsă de umilire, că noi de voia bună nu voiam să o facem, și așa trebuia să ne umilească Dumnezeu; dară el nu ne vrea răul; el ne poate iarăși înălța la vremea sa.

* * *

Ziua de 4. octombrie n. fu de președintele Wilson prin o publicare declarată ca ziua comună de rugăciune americană: să se facă pretutindeni în Statele Unite pentru restaurarea păcei universale. Publicarea președintelui după „Voss. Ztg." sună: „Mari popoare ale pământului s'au sculat în arme unii contra altora. Războiul silește milioane de oameni în luptă,

cărora înțelepciunea bărbaților de stat nu le putu păstra jertfa cea înfricoșată. În aceasta cauză precum și în toate lucrurile este privilegiul și datorința noastră, a căuta la atotputernicul sfat și ajutor și a ne umili înaintea lui, precând mărturisim slăbiciunea și neajunsul în fața acestui fapt preaputernic. Poporului Statelor Unite este o lipsă a inimei, în rugăciune și și eu sfat și toată bunăvoința a servi cauza păcei. Deaceea ordinez eu Woodrow Wilson, președintele Statelor Unite din America, că duminică, în 4. octombrie, să fie așezată ca o zi a rugăciunii și cererei, și rog pe toți bărbații și femeile temătoare de Dumnezeu, a merge la locul lor obicinuit în serviciul dumnezeesc și să se roage către atotputernicul Dumnezeu, ca el preste înțelepciune omenească toate lucrurile, cari întrec puterea omenească, să le aducă iarăși la cale. El binevoiască în mila și bunătața sa a da popoarelor, cari stau în groaza luptei, acolo lumină, unde nu pot vedea calea scăpării, și fiilor săi să le redea pacea vindecătoare. El să readucă între oameni și popoare buna înțelegere, aceea înțelegere, fără de care nici norocul nici adevărata prietenie nici fructele sfinte ale lucrului spiritului și a mănii în lume nu prosperează. Rugăciunile noastre să și ceară, că el să ne ierte păcatele noastre, recunoștința sfintei sale voia, încăpăținarea și multe noastre rătăcirii, și să ne ducă pe căile ascultării și luminare și să ne dea cugetări și hotăriri înțelepte." Toate bisericile și sinagogile au fost îndesate, și foile umplură spaltele lor cu predicele ținute de pace.

* * *

Soarele o va aduce la arătare! Cât de tare au fost englezii măhniți, că germanii au vătămat neutralitatea belgică! Deci veni la lumină, că ei deja în anul 1906 au făcut cotracte cu belgienii și cu franțuzii, cari au hotărât cădere în Germania din Belgia. Așa-

dară englezii s'au aflat la declararea războiului străvăzuți și trebuia să-și dea părerea, ca și când ei nici de cum nu ar putea îngădui, ca iubitorilor belgieni să li se întâmple ceva rău. La luarea Bruxellesi au găsit germanii o mappă a statului major, care purta prescriere: „Intervention anglaise en Belgique” (Intervențiunea (sau intrarea) engliei în Belgia). Ce fatal trebuie să fie aceasta englezilor! Dară cine ar și fi putut gândi, că Bruxella va cădea în mâinile germanilor! Aceasta n'au luat-o englezii în socoteala lor — dupăcum nici multe altele nu le luară în socoteala lor!

Din actele găsite să arată deci, că deja în anul 1906 să făcu un contract, în care puterile Anglia, Belgia și Franța să legară, ca în clipa potrivită să poată năvăli în Germania pe neașteptate. „Nordd. Allg. Ztg.” serie despre aceasta:

„După o scrisoare găsită scrisă ministrului de rezbel al belgiei din 10. apr. 1906. au făcut șeful statului major belgic cu reprezentantul militar englez de atunci, locotinent-colonelul (oberstleutnant) Barnardiston, la acărui îndemnare în consfătuiri repetate un plan străbătător pentru operațiuni comune a unui corp englez de expedițiune de 100,000 bărbați cu armata belgică contra germaniei. Planul află învoirea șefului statului major englez, a generalmajorului Geierson. Statului major belgic fură comunicate toate datele despre tăria și împărțirea trupelor engleze, despre compunerea corpului de expedițiune, punctele de debarcat, o socoteală punctuală pentru transportarea mai departe și altele de asemenea. Pe baza acestor comunicații a pergătit statul major belgic transportul, așezarea și nutrirea trupelor engleze în teritorul de prezentat (de unde să poată ataca) acolo bine. Conlucrarea lor fu până în cele mai mici detalii cu multă grijă compusă. Așa aveau să fie puși armatei engleze la dispozițiune o mulțime de întreprēți (tolmaci) și jandarmi belgieni și char-tele (mapele) lipsite date. Chiar și de

ingrijirea răniților englezi erau îngrijiti deja. Dünkirchen, Calais și Boulogne erau prevăzute ca punctele de debarcat pentru trupele engleze. De aici să fie ei cu materialul trenurilor belgice duși în teritorul de prezentat. Debarcarea plănuită în porturile franțuzești și transportul prin teritorul franțuzesc dovedesc, că înțelegerilor anglo-belgice au mers nainte înțelegerile cu statul major franțuzesc. Cele trei puteri au stabilit punctual planurile pentru o acțiune comună a armatelor unite, dupăcum sună într'o scrisoare. Pentru aceasta și aceea vorbește, că între actele secrete s'a găsit și o chartă a prezentării franțuzești.”

Cine ar fi putut gândi, că germanii atât de iute vor putea aduce la iveală prin acte fătăria engleză (așadar în 1906 au fost planurile gata și totuși au fost în 1908 primarii germani și după aceea teologii ca „Reprezentanții bisericilor germane” dincolo, ca să vorbească pentru pace și să formeze pozițiile mai prietinoase. Deci putem și salutarea cea ce atunci așa memorabil suna a regelui Eduard înțelege: „Bine-ați venit, d-lor mei, pe pământul englez. Când mergeți D-voastră iarăși?”

Firește trebuia unui rege, acărui politică încunjurătoare era deja în actă stabilită, să-i pară o societate, care ar vrea să ruineze pulitica lui, foarte de sarcina. E bine, că toate acestea le știm acuma! Las să știe toată lumea ce un joc rușinos au purtat englezii, și cât de mare este fătăria lor, când acuma vreu să se arate ca sufletele drepte, cari nu o put suporta, dacă oareunde în lume să vatămă neutralitatea!

* * *

Către D. Rogge în Potsdam zisi împăratul Wilhelm, când acesta își exprimă părerea de rău, că nu poată iarăși merge la luptă: „Cu atâta mult te poți d-ta ruga pentru no. Este amar de lipsă. Da, este amar de lipsă, și noi suntem mulțămitori că împăratul nostru nu lasă nici

ocasiune trecătoare, a arăta importanța rugăciunii în vremea de războiu, și ca el în telegramele sale de biruință dela câmpul de luptă întotdeauna a dat onoarea lui Dumnezeu. — De astfel de vesti și a noastră inimă să încălzește, și și noi multă-mim bunului Dumnezeu, că a dat iubutului nostru rege așa un soț de arme, care privind către Dumnezeu face lucruri mari. Oh de am avea și noi mulți așa oameni, cari în vremea asta grea să privească sus la Dumnezeu, de unde vine tot ajutorul. Când mergem în puterea noastră nu putem nimic bun împlini, dară în puterea lui Dumnezeu este biruința.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminecă, în 22. Novembre.

48. Crucificarea lui Iisus.

Marcu 15, 20—41.

Cuvânt de aur: Isaia 53, 4.

Duminecă, în 6. Decembre.

49. Christos cel înviat.

Marcu 16, 1—8; Mateiu 28, 9—15.

Cuvânt de aur: „Pentru-ce căutați pre cel viu între morți? Nu este aici, ci s'a sculat.“ Luca 24, 5. 6.

Dupăce am știudat în Dumineca trecută la olaltă crucificarea Domnului Iisus și am văzut răbdarea lui cu iubire: pentru noi, ne-am convins, că el nu s'a cruțat pre sine, n'a retras fața sa de cei ce o băteau, nici mâinile sale dela piroane, dară nici inima sa dela sulț, și toate acestea le-arăbdat pentru noi. Dacă el a făcut așa mult pentru noi, atunci noi foarte rău o facem, dacă nu fi suntem mulțumitori; dară aceasta numai așa o putem mai bine dovedi, dacă din tinăreță predăm lui inima și viața noastră, ca nu păcatul, ci Iisus să locuiască și să domnească în ea. De altcum ceea

ce Iisus a făcut pentru noi, nouă nu ne folosește nimic, ci din contra: ne condeamnă. Astăzi, și dacă ziua Paștilor este departe încă, dară unde Iisus să înfățișează prin Duchul său, acolo este viață dumnezească. Alții caută astăzi mântuirea lor și își pun încrederea în lucruri moarte, nefolositoare, dară Iisus nu-i între cei morți, ci el s'a sculat și salută pre întristații săi cu o salutare ce deosebit frumos sună. Iisus trăiește, și el vrea ca și noi să trăim cu el în mărire. Cine ar vrea să trăiască cu Iisus în împărăția lui Dumnezeu? Acela să caute a-i servi aici cu mare credincioșie. Cine vrea să scape de moarte vecinică? Vie la Iisus principele vieții!

Duminecă, în 13. Decembre.

50. Însărcinarea cea mare.

Mateiu 28, 16—20; Luca 24, 36—49.

Cuvânt de aur: „Iacă, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.“ Mateiu 28, 20.

Precum era de lipsă și de importantă crucificarea și învierea lui Iisus, ca noi să avem viață, tot așa importantă și de lipsă este și însărcinarea sa către apostolii săi. Credința vine din auz, iar auzul prin cuvântul lui Dumnezeu. Dară cum vor auzi, de nu s'ar predica, și cum s'ar predica, de nu s'ar trimete. Așadară aceasta însărcinare a fost și este o trimetere a apostolilor Domnului în toată lumea, către toți oamenii, ca toți să auză vestea cea îmbucurătoare a mântuirii. Apostolii o și făcură aceasta cu credincioșie, ei au mers, au predicat, au suferit multe pentru ceea ce ei au predicat oamenilor, ca oarecum să mântuiască pre câțiva. Și laudat fie bunul Dumnezeu, că și la noi a ajuns vestea mântuirii, dară tot odată și însărcinarea. Oare mergem noi cu aceasta însărcinare să o spunem altora? Astăzi sunt în multe părți ale lumii missionari, cari au dus însărcinarea omenimei; dară încă mai sunt multe milioane, cari nu au auzit-o

incă. Nu ai vrea tu să mergi, să le spuni vestea mântuirii? Dapoi: vecinii tăi cunosc aceasta veste? Mergi, de le-o spune!

Duminecă, în 20. Decembrie.

51. Împărăția păcii.

Isaia 11, 1—10.

Cuvânt de aur: „Lupul va locui la un loc cu mielul, și leopardul se va odihni împreună cu iedul.” *Isaia 11, 6.*

Lecciónia de astăzi sună ca o muzică plăcută. Dacă luăm versurile rînd, nu auzim alta, ca o armonie de pace. Și ce dulce e pacea, cine o știe prețui! În zilele noastre e așazis mai lumea întreagă în nepace. Și unii și alții s'au sculat unul asupra altuia. Și în mijlocul vremii sgomotoasă, când oamenii sunt înfuriati ca o furtună înfiorătoare și valorile mării, ne vine nouă aceasta lecciónie ca un arc dintre nuori, ca o stea strălucitoare în noaptea întunecoasă și ne vorbește despre pace. Dacă domnitorii lumii ar face în scurt pace, încă am putea fi nesiguri, că nu știm cât de lungă, ori cât de scurtă ar fi aceea pace, dară auzi! aici Dumnezeu vorbește despre pace. Pace pe pământ, și între oameni bună înțelegere adevărată numai Dumnezeu poate da, și pentru aceea a venit Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile întunerecului, adică ale nepăcii și să aducă o pace cerească, dumnezească în inimile oamenilor instreinați de el. El nu să teme nici de cei mai furioși și mai sălbatici, el vrea să-i îmblânzască, să le dea o fire dumnezească, iubitoare, ca unii pre alții să nu se mai strice. Și toate acestea le pot oamenii avea, dacă vor primi pre principele păcii, care este Christos. „Oh Iisuse, pace dulce, vino, umple sânul meu!”

Duminecă, în 27. Decembrie.

52. Cuvântul ce s'a făcut trup.

Ioan 1, 1—18.

Cuvânt de aur: „Cuvântul trup s'a făcut, și s'a sălășluit între noi și am văzut mărirea lui.” *Ioan 1, 14.*

Lecciónia de astăzi să pare a nu fi așa grea, dară cine ar putea spune cât apasă ea! De ar avea cineva așa dar, că ar scria cărți groase despre ea, la capăt ar trebui să mărturisească că e încă departe de scop. Dară în puține cuvinte a putea descria iubirea cea nemărginită, din care a isbucnit acest izvor al luminei și al vieții, care s'a sălășluit între noi și acăruia mărirea, ca a unuia Dumnezeu plin de char și de adevăr zice Ioan că am văzut. În cât nu l-am putea pre preaînțeleptul și preamilstivul, atotputernicul și vecinicul Dumnezeu Părintele descria, tot așa de puțin putem descria pre preaiubitul său Fiul. Un Ioan nici nu cutează să spună, că el ar fi descris cumva persoana Fiului lui Dumnezeu, decât numai puține lucruri, și de s'ar scria toate, nici lumea nu le-ar putea încapa. Dară totuși e bine, că Domnul Iisus ni s'a descoperit nouă în simplitate, umilință, blândeată, iubire, tocmai într'atâta, cât ne este nouă de ajuns pentru a deveni fericiți. Și aceasta o făcu el copiilor într'un mod deosebit. El nu-i respinge cu dispreț, ci îi chiamă cu iubire la sine și îi ia în scut. Ferice de voi copii, când puteți înțelege cuvântul lui Iisus, că a voastră este împărăția cerurilor! Veniți numai iute la el!

Pentru Duminecă, în 3. Ian. 1915.

I. Slobozirea lui Israel prin Barac și Debora.

Judec. 4, 4—5. 22.

Cuvânt de aur: *Psalm 34, 18.*

Veste îmbucurătoare.

Frații nostri din America au avut cu ajutorul Domnului în zilele de 5—7 septembrie o conferință binecuvântată în Indiannapolis. În această conferință ei au adus mai multe lucruri bune la îndeplinire. Adunare din Cincinnati a arătat un bu progres în lucrul cel măreț al Domnului. Literatura lor încă are rezu

tate bune. Societatea de misiune din țară are un plan, prin care vrea să lucreze, adică să ajute lucrului evanghelizării mai pe larg între poporul român. Ce frumos! Predicătorul Kirby, care a reprezentat pre baptilștii din Indiannapolis a ținut o vorbire „despre folosul școalei duminicale”, în care a arătat, că în școala duminicală tinerii și bătrânii devin buni cunoscătorii Bibliei. Aci copilul trebuie să-și primească învățătura creștină, și aci trebuie să crească tinerul în charul Domnului nostru Iisus Christos; și aci trebuie creștinul mai bătrîn să-și arate fruptele, cari le-a cules prin învățătura sf. Scripturi. În sfârșit au fost următoarele rezoluțiuni prezentate și primite: 1. Rădicarea unui fond de ajutor pentru văduvile și orfanii cari vor fi în lipsă după războiul european, (și aceia vor fi, nu puțini!) 2. Participarea la teatru și petreceri lumești este aspru oprită. (Asta-i slobod să învățăm și noi.) 3. Școalele de biblie și societatea tinerilor să fie întărite. (Pentru ce nu și la noi?) 4. Regule, după care să se conducă lucrul Domnului, să nu fie după cum unii au învățat în țară, ci după cum ne învață sf. Scriptură în tot locul. (Cu adevărat, noi ar trebui să întrebăm numai Scriptura la ceva lucruri și regule, nu, când ne aducem aminte de una, atunci am vrea să fie după a mea, sau a ta părere: caută Scriptura!)

Noi ne bucurăm foarte de aceste știri, cari le-am cetit din „Creștinul.” Dee Domnul și mai departe un bun progres fraților nostri de dincolo și le ajute, ca să poată lăți împărăția lui.

La noi din cauza războiului au trebuit să fie amânate atât conferințele, cât și alte lucrări de asemenea folositoare. Ne doară, înse nu avem ce face alta, decât a ne ruga pentru o pace generală peste tot pământul, că numai așa se vor putea lua sus lucrurile împiedecate. Domnul ne ajute și ne scape pre noi și iubita noastră

patrie de năvălirea vrăjmasului și ne dee o nouă înflorire în lucrul împărăției sale.

O epistolă dela fr. Meyer.

Iubiții mei frați în Domnul!

Războiul a adus și pentru edificarea și conducerea spirituală a adunărilor noastre, precum și pentru lucrul nostru întreg de misiune multe feluri de piedice și desordine și pe lângă aceasta multe lipse și scădițe nouă. Că oare față de toate acestea facu-să toate în modul de lipsă din partea fraților nostri lucrători, eu nu știu; dară nici aceea nu știu, ce se face pentru frații nostri ce stau în luptă. Eu nu știu cum stă treaba acasă, nici aceea ce face cei de acasă pentru cei din luptă; tot așa nu știu eu, că oare fac, și în care măsură fac frații nostri din taberă datorința lor față de camerazii lor nepocăiți. Eu știu numai, că pe noi zac și mai mari datorinți ale iubirei de împlinit, ca altădată. — Mai întiu tuturor Predicătorilor, Bătrînilor, Diaconilor, membrilor comitetului și tuturor ajutătorilor la edificarea, prosperarea, conducerea în cunoștința și creșterea adunărilor și a tinerimii și a vestirei Evangheliei către toți oamenii. Dară și fiecărei adunare singulară și fiecărei turmă cât de mică ar fi și fiecărui membru, bătrîn și tînăr, zace aceasta datorință mare a iubirei: A se edifica unii pre alții, a se îndemna și învăța, a priveghia unul asupra altuia, a se scuti și a se ajuta unul pre altul, și a se ruga cu stăruință unul pentru altul și pentru întregul nostru popor și armată, precum și pentru aliații nostri și armatele lor. Și mai ales pentru toți frații nostri în toate armatele, ca ei să fie credincioși și camerazilor lor de binecuvântare, și ca Dumnezeu să-i scutească. Ei au mare lipsă de mila lui Dumnezeu, ajutorul și tăria lui și de învățătura și conducerea lui, ca ei în toate să lucreze

drept și să rămână totdeauna în pacea și împărțirea lui Dumnezeu, și să împlinească lucrul lor cu credincioșie.

Noi de sigur ne rugăm toți pentru o biruință grabnică și deplină pentru noi și pentru armatele unite cu noi și dorim, că țările noastre după războiu să fie mai mari și mai puternice, decât naintea de aceasta. Dară fără ca Dumnezeu să ne *reînoiască pre noi pe deplin* și să dea poporului nostru și la tot poporul aliaților nostri pocăință și întoarcere dela necredință, credința deșartă și credința rătăcită către Dumnezeu, și la credința în Iisus, îl pot toate acestea păgubi, dară nu folosi. În anii cei mulți ai păcei fură țările noastre mai bogate și făcură mult progres, dară cu durere nu în temerea de Dumnezeu. Din contra, necredința și înstreinarea dela Dumnezeu, și tot felul de stricăciuni morale să sporiră. Creșterea prosperării pământesti și înălțarea materială a spiritului, servi spre eufundarea și sărăcirea vieții sufletesti, nu numai celei mare și lată a poporului, ci și — ce-i mai mult de deplâns — cercurilor și adunărilor credincioșilor, atât la noi, cât și în celelalte comunități. Pentru aceea să stăruim, dară *fără lenevire* cu serioșitate în rugăciune, ca Dumnezeu *pre noi toți, toate adunările noastre și toți membri* în Ungaria, în Austria și în Germania, și în toate țările, mai deplin să-i trezască, reînoiască, pocăiască și să-i sfîntască; ca el să aprofunde viața noastră spirituală să înmulțască, să o facă mai desevărsită spre o viață în fapt a credinței și iubirei, și spre în-deplinirea faptică a chiămării, la care Dumnezeu ne-a chemat, spre onoarea numelui său și spre mântuirea omenimei. Dară apoi și ca Dumnezeu să dea la tot poporul în Ungaria, Austria și Germania pocăință adevărată și cunoștința mântuirii sale, o întoarcere deplină către Dumnezeu și credință adevărată în Iisus. Așa că în toate țările noastre să fie numele lui sfînit, împărăția lui zidită, voia

lui făcută. *Atunci*, și numai *atunci* poate da Dumnezeu armatelor noastre și aliaților nostri biruință, deplină biruință, — spre mântuirea proprie și spre mântuirea omenimei: Fără de deplină reînoire a tuturor credincioșilor în țara noastră și în țările celor ce se luptă cu noi, fără ca poporul nostru și popoarele ce stau în legătură cu noi să se pocăiască, să se întoarcă la Dumnezeu, la credința întru Iisus a veni, și a se preda lui Dumnezeu în frica adevărată, nu ne poate da Dumnezeu o biruință deplină, cel puțin o deplină biruință spre mântuirea noastră, a popoarelor noastre, și spre a omeniei mântuire. Dacă ar da Dumnezeu poporului nostru, și aliaților nostri o biruință deplină, — dară fără ca să vină la o deșteptare spirituală, la adevărata pocăință și întoarcere, și la adevărata credință în Iisus, — atunci aceea le-ar putea servi numai spre stricăciunea lor mai grabnică și mai deplină. Paguba spirituală a unui om, a unui popor e cea mai mare, că ea ține, dacă nu să vindecă la vreme, pe veci. Nu-i iertat să ne fie destul, că noi înși-ne ne mântuim, ci trebuie și la alții ajutat prin mila lui Dumnezeu la aceea. Noi nici nu putem deveni fericiți, fără a fi așa unii, cari să ajute și altora la fericire. Dară pen-trucă noi nu putem aceasta, fără ca înși-ne să stăm în *deplină* credință, a fi plini de Duchul lui Dumnezeu, a trăi în adevărata împărțire cu Dumnezeu și a fi purtați de Duchul lui Dumnezeu și iubirea lui Christos, *trebuie* ca nainte de toate noi să ne luptăm după aceasta și să ne rugăm pentru ea.

A noastră, și a tuturor credincioșilor corespundere pentru binele spiritual și vecinic a poporului nostru propriu, precum și pentru binele tuturor aliaților nostri și a tuturor popoarelor pământului e tocmai în această vreme de războiu și strimtorare deosebit nespuse de mare. De noi și dela toți credincioșii atâr-nă acest timp de războiu și strimtoră

a-l face prin mila lui Dumnezeu ca un deosebit timp de mântuire și cu aceasta în baza din urmă înstr'un timp a binecuvântărei. Războiul și strimtorarea însăși nu pot și de sigur nu vor lucra aceasta ci sângur mila lui Dumnezeu prin Evanghelie, precând să vestește cu credinciosie și în modul potrivit le omenime, o poate și o va face. Pentru aceea trebuie ca noi cu o inimă mai plecată, și mai umilită, cu o mai fierbinte dorință, mai cu stăruință și mai urgent și cu mai deplină credință ca ori când să ne rugăm pentru reînnoirea noastră și a întregului nostru popor și a tuturor popoare pocăință; și mai cu credinciosie, și mai cu predare, și mai cu putere, și mai cu zel ca oricând a predica Evangelia, în cercurile noastre proprii, și în tot locul între toate popoarele!

Datorința, corespunderea, problema armatelor noastre este nespus de mare și grea, dară a noastră și a tuturor credincioșilor în acest timp, e totuși mai mare. Foarte mult atârnă pentru prosperitatea poporului nostru de aci încolo, — așa gândim noi, — dela capabilitatea, stărnicia, credincioșia, jertfirea și împlinirea datorinței armatelor noastre; dară propriuzis atârnă *toate* dela starea noastră, a aliaților nostri și a armatelor noastre către Dumnezeu: Biruință adevărată și mântuire adevărată vine *numai dela el*, și *numai la el* este, și *numai în el* este: „Noi trebuie să învingem“, zic armatele noastre și conpoporeni nostri. Dapoi da, „noi trebuie să învingem, ori că vom avea să stăm foarte înjosiți și micșorați în lume;“ dară nespus de mai mult este adevărul: „Noi *trebuie* să ne pocăim“, „noi *trebuie* să ne întoarcem, noi *trebuie* să pățim o deplină și patrunzătoare reînnoire a inimei, a vieții și ființei. La aceasta *trebuie* să fie întregul nostru cuget neconținut îndreptat. Aceasta una *trebuie* să căutăm, să cerem și să ajungem noi. Dumnezeu facă și lucreze-o în noi *toți din mila sa!*

Eu ași dori foarte să aud adese-ori și mult dela toți frații și adunările noastre în țară și mai ales și dela toți iubiții nostri frați din armată. Cine vrea să fie așa amical, a mă informa? Eu bucuruos vreu să mă rog, și să mă consfătuiesc cu voi, și unde pot, să și ajut.

Vă salută pre toți, toți frații, adunările noastre iubite, și pre toți frații nostri din armată, cu căldura inimei

Fratele vostru H. Meyer.

Întrebări biblice.

1. Cine zise: Pentru ce bați pre aproapele tău?
2. Către cine s'a zis: Voiu lovi areul tău din stânga ta?
3. Cine zise: Tu i-ai lovit, — dară ei n'au sămțit?

4. Cine zise: Eu rănesc și vindec, și nimceam nu scapă de mâna mea?

Întrebările din trecut au fost: 1. Filistenii: II. Sam. 23, 11. 2. Abisai I. Cron. 18, 12. 3. Șamgar: Judec. 3, 31. 4. Irod Fapt. 12, 23. 5. Imineu și Alexandru: I. Timot. 1, 20.

Au fost aflate de următorii: Clepe Sida, Moț Măriuța, Clepe Lidica, Cinteau Giulița, Nușca și Giulița Andreea, Cinteau George și Sicolovan Pavel din Kürtös; Bradin George, Aradkövü; Panea George și Bora Toader Tulka; Aceștia au aflat toate întrebările. Paioșan Vichente și Jelecutean Todor din Marosnagvyölgy 2—5. Ardelan George Măcea 1. 3—5. Brinda Ilie, ostaș din Körösbököny în Arad 3—5. Mariș Dumitru Alsószékács 2—5. Bolosin Ioan Felsőbarbatyony, 1. 2., 4., 5. Angyalov Katharina Temesszécsány 2—5. G. Petrescu Motoc Ostrov, România 5. Farkas Dimitrie Peleskofalva 1—4. Ioan Dancs, Csucs 4. 5.

Ne bucurăm foarte, că avem între cercătorii Scripturelor și surori tinăre; nu ar vrea și mai multe să iee parte la căutarea întrebărilor? E cu durere, că nu mulți să interesează de aceasta. Un fr. a ajuns la aceea idee, ca între cei ce găsec întrebările să împartă prin sort niște cărți religioase. Aceasta-i o idee bună, și am dori

noi să vedem acelea cărți. Întrebările răspunse trebuie să fie până la 18 cel târziu 20 a fiecărei lună ajunse la redacție în Kőrösbökény. Iar faceți proba odată mai mulți a deslega, premiul vă va urma mai înainte de sus și apoi dela redacție prin sort.

Adresa unor frații dela :-: oaste. :-:

Ban Omucz, Mocz György, Braicz Demian M. kir. II. Népfelkelözred, 1. Hadtápszázlólalj, 2. század, Tábori posta 191.

Cleușa Ioan M. kir. II. Népfelkelözred, 2. század, 3. szakasz. Teodo, Süddalmatien.

Paiosan Acsente K. u. K. Inf. Reg. 43., 3. Ersatzkomp. Karánsebes.

Zselekytan George K. u. K. Inf. Reg. 43., 4. Ersatzkomp. Karánsebes.

Buzle Josif M. kir. II. Népfelkelözred, 2. század. Teodo, Süddalmatien.

Sztáncs Marimilian K. u. K. Inf. Reg. 33/13. Feldkomp., Feldpost 109.

Popovics József K. u. K. Inf. Reg. 33/14. Feldkomp. Feldpost 109.

Mocz János, szakaszvezető, M. kir. II. Népfelkelözred, 6. tábori század. Teodo, Süddalmatien.

Toma Vazul, II. Népfelkelözred, 6. tábori század. Teodo, Süddalmatien.

Brola Gábor, II. Népfelkelözred, 6. tábori század. Teodo, Süddalmatien.

Bragyán Péter Gefreiter, K. u. K. Inf. Reg. 33/2. Marschkompagnie. Feldpost 109.

Mocz Tódor Feldwebel, Arb. Abt. 33/4. Tábori posta 96.

Sirb Constantin, Arb. Abt. 33/9. Tábori posta 310.

Krisán János, K. u. K. Inf. Reg. 61., 4. Ersatzkomp. Temesvár.

Kolozsa Tódor, M. kir. 2. honv. gye., 1. század, 4. ujonc-szakasz. Tábori posta 82. Gyula.

Bun János, II, Népfelkelözred, 2. ujonc-pótszázad, 6. szakasz. Gyula.

Mocz Simion, II. Népfelkelözred, 2. ujonc-pótszázad, 6. szakasz.

Alte adrese sunt încă dorite, trimeteți.

Dintre frații nostri predicători sunt la armată:

Vasile Vancei, din Gosd.

Ioan Guia, din Roșia.

George Lazar, din Roșia.

Stefan Fericean, din Bonczafalva.

George Moș, Onuș Bun, din Magyarád.

Aceasta listă binevoitori fraților a o întregi.

Despre frații căzuți și răniți, ori premiați încă cerem înștiințare.

Aviz și rugare.

Dupăcum am mai amintit și altădată în „Adevărul”, că în aceasta vreme grea de războiu va fi cu greu foiei noastre și că din întâmplare va rămânea oarecare număr afară, așa am și ajuns-o. Acest număr vine simplu ca mai înainte, dară că să nu avem ceva smîntă, fi punem tot odată numerii de 11—12 resp. Novembre-December odată, duplu. Fiind dară că tipografia noastră numai jumătate vreme poate lucra din cauza lucrătorilor și a vremii puțină, așadară venim cu rugarea la toți iubiiții nostri cetitori, să ne ierte aceasta și să socotească, că altcum în aceasta vreme neliniștită nu s'a putut. Când bunul Dumnezeu va da poruncă de pace și liniște în țară, atunci și noi vom putea mai bine îndestula pre fiecare.

Tot odată rugăm din nou pre toți aceia, cari încă nu au plătit, să binevoiască a trimete banii cei puținiei pentru foi, că lipsa e mare suindu-se prețurile așazis la toate, noi ducem lipsă de lani; iar dacă nu-i căpătăm dela cei ce datoresc, cum vom putea face destul datorințelor noastre față de lucrătorii și altele. Nu socotească nimene ca glumă, ci își facă fiecare datorința. Banii să se trimeată la adresa de până acuma: **Welker József**, Budapest VII., Hársfa-u. 33. Salută pre toți cu toată stima

Redacția „Adevărul.”

În atențiunea

tuturor fraților recomandăm călindarul nostru „**Patru anotimpuri**“, care și dacă cu o mare întârziere din cauza războiului, dară totuși este gata și să poate procura dela tipografia noastră. Prețurile ca mai nainte. Ar fi de dorit, ca frații nostri să nu caute la aceea, că mulți sunt duși dintre noi în serviciul militar și că doară nu am putea vinde călindarele, ci ca cu atât cu mai mare zel să răspândim noi călindarul nostru între oamenii cei rămași acasă, cari au lipsă de mângâiere. Călindarele noastre aduc multe învățături bune și sunt așazis în acest an mai bogate de învățătură ca altădată. Unora nu le plăceau multele publicări ale neguțătorilor și apoticarilor; dară tocmai acestea sunt astădată cu binișor mai puține. Acelea nici nu sunt puse, ca noi îndată să urmăm orbis și să ne aducem toate câte să publică, acolo. Cele mai multe firme, cari ne dau acelea publicări nici nu ne sunt cunoscute și pentru aceea nu luăm noi nici garanță pre noi despre bunăitatea sau nebunăitatea negoțului lor. Noi trebuie să primim publicările din cauza că sunt oameni, la cari le place a vedea multe lucruri publicate, de cari ei sunt interesați, și de nu le află în călindar, nu-l cumpără. Iar pe de altă parte trebuie să socotim și la aceea, că cei ce ne dau publicările, ni le și plătesc, și cu o cale noi totuși avem pe lângă călindar până nici nu l-am vindut încă, un câștig. Acestea ne pun pre noi în starea, ca să putem da la cei ce cumpără multe pentru vînzare și un rabat convenit. O bună pățanie făcură frații nostri din Germania în acest an cu vinderea călindarelor lor. Ei trimet multe la ostași, și mai mulți s'au aflat, cari s'au hotărît a da dobânda din călindare la „Crucea Roșie“ pentru grijirea ostașilor răniți, și să vezi numai ei vînd frumos că-

lindarele lor. Nu ar vrea și frații nostri să facă odată așa o probă și a vinde călindarele noastre cu acest scop de binefacere? Noi am dori-o ca să o facă. Așadară nu întârziati a comanda cât de multe călindare și cât de cu grabire. Comandele să se trimeată pe adresa: **Welker József**, Budapest VII., Hársfa-u. 33.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin
pe anul 1915 a apărut.

Prețul este de 50 fileri exemplarul, și 10 fileri este portul poștal. Pentru colportari și cari iau mai multe, să dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„**NÉGY ÉVSZAK**“
„**MULT JELEN JÖVŐ**“

precum și calendarul german:

„**JAHRESZEITEN**“
și calendarul slovăcesc:
„**ŠTYRI ČASTKI ROKA**“

De asemenea
„**CÂNTĂRILE SIONULUI**“

Prețurile sunt:

În pânză legată	Conț. 1.60
Legată în piele	„ 2.70
Legată în piele și aurită	„ 4.—

Toate aceste să pot procura la:
WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.